

насвѣтлено желѣзо. Изгрѣваніе-то на мѣсеца го утѣши, поне съ това, че нѣма да побърка заловеный си пѣтъ, а този пѣтъ, дѣ да е, ще го изведе, или на село, или на нѣкой мандра, а той знаеше, че тукъ села-та сѣ чести, и на кои си ся надѣваше, че е сътъ и може да върви цѣла нощъ, безъ да си умори.

Естество-то не е дало на чияка да живѣй самъ, за това, той, кога е самъ, усамотеніе-то му развива въображеніе-то и разпаля фантазія-та: той трѣба или да пѣе или да свири — той естествено става поетъ и захваща, или да си въспомѣнува преминало-то съ негови-тъ добрини, или злини, или да мечтай за бъдѣще-то и, чрезъ пѣсень, или чрезъ свирка, захваща да си излива душевно-то усѣщаніе. Ето за това още отъ старо врѣме овчари-тъ сѣ были свирци и поети. Усамотеный чиякъ трѣба да си изрази чувства-та, както и да е — той интъкъ ся прѣсва.

Нашія пѣтници мисляше да пѣе, кога сърце-то му бѣше пълно съ горѣсть, и душа-та му прѣстисна-та съ тъга. При такова душевно настроеніе ся плаче, нѣ плача неможаше да излѣе всичка-тъ му горѣсть и да му улѣкчи душакъ-тъ. Той запѣ едикъ жална пѣсень, коя по-вече приличаше на уплакваніе, нежели на веселіе. . . .

- „Разболѣлъ ся й Стуянъ добъръ юнакъ,
- „ На паянина на Игликовицъ.
- „ Постилка му й зеленá моравъ,
- „ Подложка му й бѣлъ мрѣморенъ камъкъ,
- „ Покривка му й на горѣ листьес-то;
- „ Надъ главъ му пише соколово:
- „ Пише пиши, Стуяяъ отговара. . . .

Кѣто испѣ пѣсень-та, той отъ тъга и душевно стесненіе, извади дѣсныя кубуръ отъ кубурлука, запали го и грѣма напълни съ гласа си сичка-тъ околностъ, кѣто ся отека въ околны-тъ бърда, чуха сѣ, подиръ малко нѣколко гласа, кои ся бѣха приначили вече на различни гласове.